

[Jørgen Jørgensen.]

vendigt, at det offentlige greb ind. Hvis alle, ogsaa Socialdemokraterne, var enige om, at naar Samfundets Interesser staar paa Spil, bør det offentlige kunne gribe ind i en Konflikt som den, man i denne Situation har, vilde man i et saadant Nævn have et sagligt Grundlag for en Bedømmelse af, om den Afgørelse, der blev truffet, var retfærdig for begge Parter.

Til det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen skal jeg bemærke, at jeg vilde anse det for en meget tilfredsstillende Udvikling, hvis Arbejderne virkelig i større Udstrækning af deres Arbejdsløn samlede Reserver, der gjorde det muligt for dem at faa Andel i en Virksomhed og maaske overtage den. Det var meget sundt, om noget saadant kunde ske. Jeg anser det for meget vigtigt for den kommende Tids Udvikling, om der kunde skabes et større Interessesfællesskab mellem Arbejdere og Arbejdsgivere end hidtil, og jeg tror, at en Vej derhenimod vilde det være, om Arbejderne paa visse Omraader kunde skaffe sig Indflydelse paa Virksomhederne og derigenom kunde skaffe dokumenteret, om man kunde drive en Virksomhed med Rentabilitet.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen kan stadig ikke forlige sig med, at man ophøjer Forligsmandens Mæglingforslag til Lov, og siger, at dette er urimeligt og uretfærdigt over for Arbejderne. Det ærede Medlem har dog paa et tidligere Tidspunkt været med til nøjagtig det samme, hvor der heller ikke forelaa andet Grundlag for Rigsdagen til at bedømme Stillingen end her. Det ærede Medlem kan nu ikke komme uden om, at der er et Hul i hans Argumentation, naar han er Tilhænger af, at Staten skal have Indseende og Kontrol med Priser og Erhvervslivets Forhold paa alle andre Omraader, men ikke med Hensyn til Arbejdslønnen. Det Standpunkt er ikke holdbart. Hvis det ærede Medlem nogen Sinde skulde komme i den Situation at have Ansvaret for Landets Styrelse, hvad jeg gaar ud fra ikke vil komme til at foreligge, i hvert Fald ikke de første halvt Hundrede Aar, tror jeg nok, at det ærede Medlem da vilde være interesseret i at sikre sig Indflydelse ogsaa paa Arbejderlønningerne.

Første Næstformand (Arnh Jensen):

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft har Ordet for en kort Bemærkning.

Hans Hedtoft: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen talte spøgende om det grønne

Træ. Naar jeg paa Forhaand tog Afstand fra Tanken om Ændringer i det foreliggende Forslag, vilde han afstaa fra at stille Ændringsforslag. Vidende, hvad denne Bemærkning skal bruges til propagandistisk, vil jeg blot sige følgende. Principielt betyder det, hvis Rigsdagen ændrer det foreliggende Mæglingforslag, selv om det var en Ændring, man gerne saa, at Rigsdagen etablerede sig som tvungen Voldgift, og at man principielt baner Vej for, at et Rigsdagsflertal ved en senere Lejlighed kan indføre, hvad det ønsker, i et foreliggende Forligsforslag, og dette kan mit Parti og jeg ikke være med til af principielle Grunde. Vi maa fastholde, at vi maa følge den Fremgangsmaade, som det ærede Medlem selv anbefalede i 1938, da han gik med til, at man ophøjede et Mæglingforslag til Lov.

Til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller skal jeg bemærke, at jeg udmærket ved, at Det konservative Folkeparti, hvis der var kommet en socialdemokratisk Mindretalsregering, loyalt vilde arbejde sammen med den som med enhver anden Regering, men det, jeg er sikker paa og nu yderligere er blevet bestyrket i, er, at det ærede Medlem ikke vil give blot Antydninger af Haandsrækning til sin egen Argumentation i Retning af at sige, at vi, Socialdemokrater og Konservative, vilde have kunnet føre en mere radikal Politik end den, der føres for Øjeblikket af den nuværende Regering med Det konservative Folkeparti og Det radikale Venstre som vekslende Støttepartier i de forskellige Situationer.

Naar vi ikke gik ind som Regeringsparti, har jeg forklaret Aarsagerne dertil. Vi var blevet Gidsler, politiske Gidsler for en kompakt antisocialistisk Majoritet i dette Ting, som — og det er egentlig det afgørende — under hele forrige Valgkamp vendte sig mod hele vort Program og vor Indstilling. Derfor tror jeg, at det har været meget nyttigt, at denne Regering, bortset fra de Ulykker, den har formaaet og endnu maatte kunne formaa at foranstalte — jeg vil gerne sætte Ulykker i Gaaseøjne, men paa nogle Omraader er der sket Ulykker —, har siddet, i den Forstand, at den politisk har demaskeret sig selv og sin egen forudgaaende Valgagitation paa en Række Omraader, og det har været meget nyttigt, at det er sket under Answarets Tugt.

Stareke: At Arbejderne skulde være de eneste, som er i Stand til at kræve Prisforhøjelser, uden at der skrives ind mod dem, har den højtærede Statsminister ikke Ret i. Jeg paapegede det allerede under For-